

som have Agtelse for sig selv, men den vil ikke blive det, naar den anvendes paa dem, hos hvem denne Selvagtelse og Værsfølelse er betydelig svækket eller endog saa maafe helt tabt, og for dem er det dog særligt, at man skal have en saadan Straf. Derfor kan jeg ikke se Andet, end at det er en ubensigtsmæssig Straf. Nu veed jeg jo vel, at man vil sige: „Ja, men paa dem, Du taler om, der have Selvagtelse og Værsfølelse i den Grad, Du tænker paa, vil denne Straf slet ikke blive anvendt!“ Ja, naar man var sikker paa det; men Ingen kan sikkre os imod, at den ogsaa bliver anvendt paa dem. Det være langt fra mig at ville enten tro eller sige, at der ikke hos den allerførste Del af Hærens Befalingsmænd findes lige saa megen Humanitet og ligesaa megen Samvittighedsfuldhed som hos andre Myndigheder; men det er heller ingen Fornærmelse mod denne Samfundsklasse at sige, at der som allevegne gjælder Digterens Ord: „Braadne Kar i alle Lande“; der er braadne Kar i alle Stænder, og jeg er kun bange for, at netop dem, der kunde være tilbøjelige til at misbruge den Myndighed, der er lagt i deres Haand, ved den arbitrære Straffemyndighed, kan det blive, som særlig komme til at anvende denne Straf paa Folk, der helst burde være fri derfor. Det er min Betænktheds derved, og jeg vilde derfor have ønsket, at Krigsbestyrelsen og de militære Myndigheder, som særlig maa bære Ansvar for, at vi faae denne Straf — de maa udelukkende bære Ansvar derfor — havde kunnet undvære den. Jeg beklager meget, at de have troet ikke at kunne det, fordi det er min Mening, at den virkelig ikke vil komme Disciplinen og den gode Vand i Hæren tilgode. Nu er det ganske vist blevet sagt og navnlig blev det sagt i gaar af den ærede 7de Lands- thingsmand for 1ste Kreds (Mågen), at man tidligere var gaaet ind paa, og der ikke var kommet synderlig Indsigelse imod, at Arrest i Bøien blev anvendt paa Krigsskibene, og at man jo dog maatte sige, at en Straf, som man betragtede som forfæstelig ligeoverfor dem, der tjene i Landhæren, maatte ligeledes siges at være forfæstelig overfor dem, der tjene i Søværnet. Jeg indrømmer fuldstændig Sandheden deraf, og forsaavidt som jeg ved tidligere Forslag ikke har gjort Indsigelse imod, at man anvendte denne Straf ved Flaaden, har det været af en vis Grund. Det er kommet til at staa for mig saaledes, at Meningen med, at man ikke har villet undvære den for Flaaden, var særlig den, at man paa Krigstogt og under andre Forhold havde ondt ved at staae almindelige Arrestlokaler og Midler tilveie saaledes, at man maatte have denne Straf som den eneste alvorlige Arreststraf, som Forholdene tilstede under saadanne Omstændigheder og ogsaa under overordentlige Omstændigheder for Landhærens Vedkommende, saasom i Felten, hvor man ikke har

Arrestlokaler. Hvis man gaar ud paa der at anvende en saadan Straf, er det dog som Undertagelse, og jeg kan ikke se rettere, end at denne Straf derved taber Noget af sin værende Karakter, idet den kun bliver anvendt istedetfor Arrest, og det kan dog ikke sættes i Sighed, med saaledes at lovliggjøre denne Straffemaade under alle Forhold, ogsaa under de Forhold, hvor man har Arrestlokaler og Midler nok til sin Raadighed. Ogsaa for mit Vedkommende vilde det have været mere tiltalende, og jeg vilde have sat stor Pris paa, hvad der blev fremhævet af min ærede Sidemand, at simpelt Fængsel paa Band og Brød ikke havde hørt blandt de Straffe, som man lægger i den arbitrære Straffemyndigheds Haand. Det forekommer mig langt mere korrekt, om man havde sat Grænsen der og ikke delt Band- og Brødstraffen i den Henseende. Naar der har været udtalt, at Band og Brødstraffen i det Hele taget ogsaa i Befolkningen anses for at være værende, endogsaa mere værende end Straf i Bøien, kan jeg ikke gaa ind paa den Betragtning. I og for sig er Band- og Brødstraffen ikke værende. At den bliver anset derfor i Almindelighed i Befolkningen, ligger ligefrem deri, at den efter den borgerlige Straffelov i Reglen kun idømmes for Tyveri, Bedrageri og den Slags Ting, og jeg kan ikke tro, at den i og for sig anvendt paa andre Forhold anses for værende. Jeg skal tillade mig at nævne et Exempel. Jeg husker saaledes fra min Ungdom før 1848, at der var da visse Mænd, Bladskrivere og Andre, som stode i Spidsen for Oppositionen mod den da værende Regjering, og som engang imellem bleve dømt paa Band og Brød for, hvad de havde skrevet, uden at det ganske vist i mindste Maade forringede deres Anseelse og borgerlige Agtelse. Men naar nu tilsidt min ærede Sidemand (Hastie) sagde, at hvis han ikke kunde faae Bøiestrafpen, og jeg tror tillige Hilsenpligten overfor civilklæbte Overmænd, ud af Straffeloven vilde han stemme imod den tilsidt, saa vilde jeg ikke betragte det som forsvarligt for mit Vedkommende. Naar man ser hen til, hvor lang Tid det har været, inden vi ere komne til et Forslag, der lover saamange Goder og Fremskridt, som dette Forslag indeholder, saa tror jeg ikke, vi kunne forsvare tilsidt at støde det fra os, selv om der er enkelte Bestemmelser deri, som vi i høj Grad maatte ønske ikke fandtes deri. Derfor de, der i denne Henseende tro at burde tage det Ansvar paa sig at forkaste dette Forslag, enten i hvad der er gaaet forud eller i de Paraler, som tyde paa den Fremtid, vi ere nærvæd at gaa imøde, kunde give os nogen tilfredsstillende Forsikring om, at man i en nærmere Fremtid kunde faae en Straffelov, hvor de Bestemmelser, vi fra vort Standpunkt maa anse for uheldige, ikke fandtes, saa var det en anden Sag; men det tror jeg ikke, er Tilfældet; idetmindste for mit Blif ser det helt anderledes